

Lidé a místa Izraele

Příběh Tovy

Přesuneme se o pár dní dopředu – téměř k datu našeho odjezdu – do našeho hotelu v městě Ariel. Za těch pár dní jsme toho zažili opravdu dost, tak si od sezení s místními domorodci – osadníky – nic extrémního neslibujeme.

Vlevo sedí spolumajitel hotelu a jeden z našich hostitelů a s paní napravo jsme se pravidelně setkávali na recepci – jmenuje se Tova.

„Byla jsem tenkrát sama na recepci – bylo před sezónou. Manžel se synem byli u pumpy.“ (celkem má Tova 5 dětí a cca 200 m od hotelu je benzínová čerpací stanice).

„Přišel mladík a beze slov zamířil k pokojům. Nikdy jsem ho neviděla a tak jsem se ho zeptala kam jde – chtěla jsem, aby promluvil – víte, pro nás Izraelce je velmi snadné podle akcentu poznat, jestli mluvíme s Arabem. Odpověděl mi, že si v pokoji zapomněl mobil. Začala jsem být nervózní – byl to Palestinec a minimálně dva roky u nás žádný Arab nebydlel – tedy lhal. Myslela jsem, že je to zloděj. „Stůjte prosím“, řekla jsem. Otočil se na mě, usmál a klidně odpověděl: „Proč – udělal jsem něco špatného ?“. „Ne, ne, jen prosím počkejte“. Stál asi tři metry ode mě.“

„Vtom vešli do recepcce dva vojáci a on se odpálil.“

„Lidi se mě ptají, jaké to je. Je to, jako na několik okamžiků prožívat naprosté peklo. Tlaková vlna mě zvedla do vzduchu. Celá jsem hořela – vlasy, obličej i šaty. Všude byl naprostý a ohlušující řev, neuvěřitelný zápach z trhaviny a spáleného masa. Od ohně bylo strašlivé horko a vzduchem létaly roztrhané části lidského těla. Přitom všem jsem byla stále při vědomí a když jsem dopadla na zem, slyšela jsem z dálky zoufalý křik syna „Mamii !“.“

Tova tento útok přežila. Stejně, jako ti dva vojáci.

Výbuchem byla zničena celá správní budova a majitelé (Tova k nim také patří) předpokládali, že celý hotel zavřou. Když se turisté, kteří měli do Arielu zaměřeno dozvědět, co se stalo (bylo to v roce 2002 – to vám ještě dlužím), nezrušili žádnou z objednávek a dali vědět, že přijedou. Najedí se klidně na pokojích – ty zůstaly nedotčené.

Správní budova byla postavena znovu, jen na podlaze ponechali stopu po výbuchu:

Takhle jsme se tam pravidelně setkávali u večere:

A takhle u bazénu:

Když to Tova vyprávěla, necítil jsem z její řeči žádnou hořkost, ani nenávist, ale ani zastrášenost.

„Kdybych věděla, že si odchodem můžu zachránit život, určitě bych to udělala. Život je cennější než hotel nebo majetek. To se, ale nedá vypočítat.“

Pár měsíců poté přežil sebevražedný útok i její manžel. Střepina z těchto náloží běžně zabíjí na 300 m, ona stála od epicentra 3 metry.

Tady v Izraeli se říká, že kdo nevěří na zázraky, není realista. O tom však zase někdy příště ...

Dan Žingor 2. prosince 2005